

[Finansministeren.]

de kommunale organisationer, blev en henvendelse af denne art ikke bebudet.

I og for sig kan det være forståeligt nok, at netop sognerådsforeningerne har stillet et forslag af den art, der her er tale om, og hvorefter det er kommunerne, der efter ansøgning fra de opsparingspligtige skal afgøre, om de kan få en afdragsordning, for det er jo den ordning, som vil være lettest at administrere i sognekommunerne og da navnlig i de mindre sognekommuner. Det er altså en ordning, som for så vidt ser fornuftig og tilforladelig ud, og vi har da også under overvejelserne i finansministeriet været inde på den tanke, om man kunne ordne det på denne måde. Når vi ikke forfulgte tanken, men opgav den, skyldes det to grunde. Med den interesse, vi konstaterede hos de opsparingspligtige for at få en afbetalingsordning, måtte vi alvorligt frygte, at det ville være en uoverkommelig administrativ opgave, i hvert fald for de større kommuner, at give ansøgningerne en individuel behandling, og det er jo det, der forudsættes i dette forslag. Dernæst måtte vi befrygte, at der kunne blive tale om en meget forskellig behandling fra kommune til kommune, således at hvor man i én kommune måske ville være lidt large, ville man i en anden følge en strammere praksis, og enhver kan forestille sig de uheldige virkninger heraf.

Dette er årsagen til, at vi opgav denne tanke, og det er også årsagen til, at jeg for mit vedkommende må fraråde, at man følger den af sognerådsforeningerne foreslåede vej.

Hertil kan jeg føje, at ved de fortsatte forhandlinger om den administrative ordning er der sket visse ændringer i forhold til det, der blev fremført ønske om i udvalget i fredags. Jeg tror, at disse ændringer vil medføre, at vi i god forståelse med sognerådsforeningerne kan gennemføre administrationen af det, der nu er foreslået.

Jeg må naturligvis anbefale at stemme mod det ærede medlem hr. Aksel Larsens ændringsforslag. Jeg synes ikke, det er nødvendigt for mig for tredje gang at give en begrundelse herfor, så meget mindre som ærede medlemmer jo tidligere har givet en sådan begrundelse. Jeg synes imidlertid, jeg er nødt til at gøre et par enkelte be-

mærkninger i anledning af det ærede medlem hr. Aksel Larsens oplysninger om den truende arbejdsløshed.

Det er rigtigt, at ved en opgørelse — jeg tror, det var den 2. eller 3. oktober — viste arbejdsløshedstallene en vis, relativt stærk stigning i forhold til i fjor. Jeg tror, brutto-tallet viste en stigning fra 10.000 til 20.000, men det er stadig en meget lav procent. Allerede ugen efter var dette tal imidlertid gået ned til omkring 13.000, så det har været et helt tilfældigt udsving, som man ikke kan bygge noget på.

Det er nok også rigtigt, at der er en lidt større ledighed inden for jernindustrien end på samme tid i fjor, men det er dog stadig meget små procenter, man opererer med. Jeg tror, det ligger et sted mellem 1 og 2 pct. Jeg for min del har en stærk fornemmelse af, at det i ikke ringe grad skyldes ledigheden inden for skibsværfterne, og jeg tror, man i højere grad hjælper skibsværfterne ved at tilrettelægge en økonomisk politik, der kan fremme en renteløstelse, end ved at stimulere den danske befolknings forbrug, så også af den grund er jeg stadig stærkt uenig med det ærede medlem hr. Aksel Larsen.

Til det ærede medlem hr. Henry Christensen vil jeg gøre den ene bemærkning, at jeg ikke kan forstå, hvorfor det var det ærede medlem så magtpåliggende at konstatere, at denne lov om den bundne opsparing kun kunne opretholdes i kraft af den højtærede Grønlandsministers stemme. Det ærede medlem kunne jo lige så godt sige, at den kun kunne opretholdes i kraft af min stemme eller i kraft af et hvilket som helst medlems stemme på denne side. Mener det ærede medlem hr. Henry Christensen, at der må gælde andre regler og anlægges en anden værdimåler for den højtærede Grønlandsministers stemme? Jeg synes, det er en lidt underlig form for debat, man her er kommet ind på.

Vi må altså nu forudse, at den samlede opposition stemmer for det ærede medlem hr. Aksel Larsens ændringsforslag, og det kan vel give anledning til en enkelt kommentar. På baggrund af venstres og det konservative folkepartis kritik mod regeringen måtte man vel hos de to partier vente at finde en særlig fast og målbevidst holdning og navnlig da i retning af, at de selv ville fastlægge deres linje og fastholde den,